

Havretskonventionen indeholder ingen definition på begrebet »alvorlig forurening«. Det må bero på en konkret vurdering, om der er tale om en alvorlig forurening. Mængden og arten af olie- eller kemikalieforureningen er oplagte faktorer at inddrage i vurderingen. Hertil kommer miljøpåvirkningen af en udledning. Det bemærkes, at alle havområder omkring Danmark af De Forenede Nationers Søfartsorganisation IMO er udpeget som særlige områder. Det vil sige, at skibsfarten i alle danske havområder er underlagt strengere udledningskriterier end andre steder. Den udledning, der må finde sted i »særlige havområder«, er så lille, at det skønnes, at den ikke kan ødelægge området. For eksempel må der, når man lænser (udleder) fra skibenes maskinrum, ikke være synligt olie i lænsevandet.

Vadehavet er ydermere af samme organisation udpeget som »særligt følsomt havområde«. Et »særligt følsomt havområde« er defineret som et område, der behøver en særlig beskyttelse, fordi det er anerkendt, at området har økologisk, socio-økonomisk eller videnskabelig betydning og er følsomt overfor de skader, som den internationale skibsfart kan forvolde.

En ændring af § 59 i år 2000 har betydet, at udtømminger under 50 liter olie til havet ikke strafforfølges i dag. Det følger imidlertid af § 11, at der er et total forbud mod udtømmning af olie på søterritoriet. Det forudsættes, at der fremover kan ske strafforfølgning i sager, hvor der er sket udtømmning af olie på under 50 liter, såvel på søterritoriet som i den eksklusive økonomiske zone. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Der er tale om en konsekvensrettelse, hvorefter reglerne, der begrænser sanktionen til pengebøder for udtømminger fra udenlandske skibe i den eksklusive økonomiske zone, også gælder for bestemmelser, der er udstedt med hjemmel i havmiljøloven.

Til § 2

(Museumsloven)

Til nr. 1.

Bestemmelsen er ny. Bestemmelsen indsættes med henblik på at sikre det fornødne grundlag for Danmarks ratifikation af Havretskonventionens artikler 149 og 303. Havretskonventionen indeholder krav til de enkelte lande om beskyttelse af genstande af arkæologisk og historisk karakter fundet i havet og samarbejde mellem landene herom. Genstandenes oprindel-

sesland har fortrinsret, såfremt landene kan bevise deres ejendomsret til genstandene.

Lovforslagets § 2, nr. 1, tager højde for disse forhold og bringer således den danske lovgivnings bestemmelser vedrørende den arkæologiske undervandskulturarv i overensstemmelse med Havretskonventionen. Ved ratifikationen vil Danmark forpligte sig til at opretholde en minimumsstandard for beskyttelsen af den arkæologiske undervandskulturarv. Det drejer sig om ansvaret for genstande af arkæologisk eller historisk værdi fundet på den dybe havbund af danske statsborgere og dansk indregistrerede skibe. Med begrebet den dybe havbund forstås det område af havbunden og den dertil hørende undergrund, som ligger uden for grænserne for national jurisdiktion. Der er således tale om fund af fortidsminder, herunder vrug af skibe, skibsladninger og dele af sådanne skibe, der må antages at være gået tabt for mere end 100 år siden. På baggrund af høringssvar fra Dykkerfirmaernes Brancheforening og Nationalmuseet er der i § 28 a, stk. 6, indsat en hjemmel til kulturministeren, hvorefter det konkret kan bestemmes, at fortidsminder, herunder vrug af skibe, skibsladninger og dele af sådanne skibe, der er gået tabt for mindre end 100 år siden, skal være omfattet af loven. En tilsvarende regulering for så vidt angår fortidsminder på havbunden inden for Danmarks jurisdiktion, findes i museumslovens § 28.

Det skal sikres, at danske statsborgere og dansk indregistrerede skibe har pligt til at anmelde og aflevere fund til myndighederne, samt at der eksisterer procedurer, der sikrer, at genstandene bliver bevaret for eftertiden i hele menneskehedens interesse. Bestemmelsen fastslår således, at genstande omfattet af stk. 1 tilhører staten, medmindre andre lande eller private virksomheder og lignende kan godtgøre deres ejendomsret. For så vidt angår undervandskulturarv, der findes på havbunden inden for Danmarks jurisdiktion, er dette forhold reguleret af § 28, stk. 1 og 2 i museumsloven. Det fremgår af § 28, stk. 1, at den, der finder fortidsminder, herunder vrug af skibe, skibsladninger og dele fra sådanne skibsvrug, der må antages at være gået tabt for mere end 100 år siden, i vandløb, søer, i territorialfarvandet eller på kontinentalsoklen, dog ikke ud over 24 sømil fra de basislinjer, hvorfra bredden af det ydre territorialfarvand måles, skal straks anmelde fundet til kulturministeren. Det fremgår af § 28, stk. 2, at genstande, der er omfattet af stk. 1, tilhører staten. Undtaget herfra er genstande, hvortil nogen godtgør sin ret som ejer. § 28 a, stk. 1, svarer således til principperne for den gældende regulering inden for Danmarks jurisdiktion.